

?Vacances a la colònia

Dijous 3 d'agost, 20 hores. Per fi ha arribat el dia. Després de parlar-ne tant, les vacances programades, pagades i desitjades des del mes de febrer, havien arribat! Els 4, amb el cotxe ben ple, érem a Barcelona, al port de la capital, amb el vaixell que ens portaria a Sardenya, a gaudir de les seves platges i a intentar trobar petjades de la nostra història i una llengua coneguda entorn de la ciutat de l'Alguer.

Vinga, moment d'anar a buscar els bitllets! Va, ja falta poc per entrar... DNI «caducado». Que diu que què? Mirades de sorpresa i incredulitat. Suor freda. Pensem. Què fem? Res, cap solució. És un menor, no pot anar sol, no podem embarcar? Ell no...

Ràpid, busquem una comissaria de la Policia Nacional (espanyola) i a veure si ens en sortim! Estelada del canell amagada, conversa amb castellà des d'un inici (no fos cas que trobin alguna excusa per no ajudar-nos). Res, ni parlant castellà. Mare i petit marxen i nosaltres, nit i dia complets a Barcelona i l'endemà ens retrobem a l'illa.

Però què carai acaba de passar (deixem l'errada familiar a part)? Per tal de rebre un servei òptim de les forces de seguretat estatals, he cregut convenient amagar un símbol polític i sobretot, fer servir la llengua imposada. Per intentar solucionar un problema, he deixat els meus principis a l'entrada d'uns edificis públics per evitar algun menyspreu. És normal això? O és una mostra més d'aquesta colonització espanyola que, molts cops i de manera subtil, sibil·lina, silenciosa i banal («sin que se note el cuidado») tenim a sobre dels nostres caps?

Les vacances van ser esplèndides, tot i els nervis i retards del principi, però amb la tranquil·litat del problema resolt, es va fer evident (un cop més) que no vivim en el país lliure que ens mereixem.

Tenim dret a voler viure com qualsevol espanyol, italià, portuguès... viu i es relaciona amb la seva llengua dins les seves fronteres. Ara que tornem a l'escola i engeguem un altre cop el curs, cal ser dia a dia conseqüents i *radicals* (el que a nosaltres ens fa ser assenyalats com a radicals, són accions ben normals si són fetes en «*lengua común*») en tots els nostres rols i activitats. O exercim de catalans o ens anirem apagant lentament i inexorablement. O diem prou i comencem a atacar o ja podem anar tancant la paradeta. I sí, els polítics i líders socials han de ser els primers i el millor exemple. Però passem de només criticar i comencem a exigir.

Fa anys, diuen les cròniques que tots els peixos del mar Mediterrani anaven amb les quatre barres; avui, portem les quatre barres a tots els estaments i visquem sense por que som una nació amb tots els drets (i deures) que li pertoquen.